

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Bc. Š. S.**
zastoupena advokátem JUDr. Richardem Pustějovským
sídlem Matiční 730/3, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2021, č. j. MSK 2928/2021

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 10. 3. 2021 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Nový Jičín (dále jen „MÚNJ“) ze dne 25. 11. 2020, kterým bylo žalobkyni podle § 134 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

„stavební zákon“), nařízeno zastavit s okamžitou platností všechny stavební práce na pozemku parc. č. XA v k. ú. S.

2. Žalobkyně má za to, že jsou dány důvody pro zrušení napadených rozhodnutí správních orgánů, neboť tato jsou zatížena neodstranitelnými vadami řízení. Podle žalobkyně skutkový stav je v rozporu s faktickým stavem a nemá ve spise oporu a došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, které má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
3. V řízení před správními orgány byly podle žalobkyně hrubě porušeny procesní zásady správního řízení, a to zásada legality, zásada správnosti, zásada přesvědčivosti rozhodnutí a zásada volného hodnocení důkazů.
4. Rozhodnutí MÚNJ má žalobkyně za nezákonné, nevykonatelné a nepřezkoumatelné. Výroková část je podle žalobkyně zmatečná a nesrozumitelná, není jasné, které osobě se nařizuje zastavit práce, není jasné určitelný okamžik počátku nařízení. Správní orgán neodůvodnil vyloučení odkladného účinku. Žalobkyně je na mateřské dovolené a neprovádí činnost, kterou má zastavit.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí. Tvrzení žalobkyně o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu odmítl jako nepodložená a obecná. Výtky vůči výrokové části má žalovaný za zcela nepřipadné; výrok zcela odpovídá dikci zákona. Odvolání proti rozhodnutí MÚNJ nemá ze zákona odkladný účinek.
6. Krajský soud má za nadbytečné rekapitulovat celý průběh správního řízení. Postačí připomenout, že MÚNJ vyzval dne 22. 5. 2020 žalobkyni jako vlastníka pozemku parc. č. XA v k. ú. X k účasti při výkonu státního dozoru na tomto pozemku dne 9. 6. 2020, resp. 2. 7. 2020. Při výkonu dozoru bylo zjištěno, že na předmětném pozemku byly realizovány dvě betonové základové desky o ploše 156 m², resp. 277,6 m². MÚNJ na místě vyzval žalobkyni k zastavení všech stavebních prací, následně byla žalobkyně vyzvána k témuž písemně (žalobkyni byla výzva doručena dne 7. 7. 2020). Dne 24. 11. 2020 MÚNJ ověřil, že žalobkyně výzvy nerespektuje, a proto vydal rozhodnutí podle § 134 odst. 4 stavebního zákona. Proti tomu brojila žalobkyně odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud připomíná, že nejprve žalobu usnesením ze dne 13. 1. 2022 odmítl, neboť měl za to, že napadené rozhodnutí je předběžné povahy a jako takové je ze soudního přezkumu vyloučeno. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2022, č. j. 10 As 40/2022-25, ve kterém NSS zavázal krajský soud právním názorem, že žaloba proti rozhodnutí o nařízení zastavení prací podle § 134 odst. 4 stavebního zákona je přípustná.
8. Následně krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 4. 8. 2022, č. j. 22 A 26/2021-50 zamítl. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobkyně zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 2 As 207/2022-25, a to pro vady řízení spočívající v tom, že účastníci nebyli po původním kasačním rozsudku NSS opětovně vyzváni ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání a soud přesto bez nařízení jednání ve věci rozhodl.

9. Soud tedy po vrácení věci vyzval účastníky dne 11. 1. 2023 ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání s tím, že pokud se nevyjádří ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy, bude mít soud za to, že s rozhodnutím bez jednání souhlasí. Tato výzva byla zástupci žalobkyně doručena dne 16. 1. 2023 a žalovanému dne 11. 1. 2023; žádný z účastníků se ve stanovené lhůtě nikterak nevyjádřil. Soud tak ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Krajský soud neshledal žalobní námitky žalobkyně důvodné.
12. Předně krajský soud připomíná, že již v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78 tento soud uzavřel, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
13. Z tohoto pohledu je nutné jako nedůvodné odmítnout námitky žalobkyně, že v řízení před správními orgány byly hrubě porušeny procesní zásady správního řízení, a to zásada legality, zásada správnosti, zásada přesvědčivosti rozhodnutí a zásada volného hodnocení důkazů. K těmto svým tvrzením totiž žalobkyně nic bližšího neuvedla a krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, nezjistil porušení uvedených zásad.
14. Krajský soud také nezjistil žádné porušení procesních předpisů, které by mělo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; rovněž soud shledal, že správní orgány měly pro účely svých rozhodnutí dostatečně zjištěn skutkový stav. Ostatně, žalobkyně námitky stran skutkového stavu a tvrzených vad řízení vznesla opět obecně a ani nenaznačila, v čem konkrétně spatřuje nedostatečné zjištění skutkového stavu či jakých porušení procesních předpisů se měly správní orgány dopustit.
15. Na rozdíl od žalobkyně má krajský soud také výrokovou část prvostupňového rozhodnutí za zcela srozumitelnou a odpovídající právní úpravě.
16. Podle § 134 odst. 4 stavebního zákona v rozhodném znění, pokud je stavba prováděna nebo odstraňována bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, vyzve stavební úřad podle povahy věci stavebníka nebo vlastníka stavby k bezodkladnému zastavení prací a zahájí řízení podle § 129. Není-li výzvě vyhověno, stavební úřad vydá rozhodnutí, kterým nařídí zastavení prací na stavbě. Rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, odvolání proti němu nemá odkladný účinek.
17. Z citovaného znění předmětného ustanovení aplikovaného správními orgány zcela jasně vyplývá, že stavební úřad je oprávněn poté, co stavebník nevyhoví výzvě k zastavení prací, vydat rozhodnutí, kterým nařídí zastavení prací na stavbě.

18. Pokud tedy MÚNJ jako stavební úřad nařídil žalobkyni jako jedinému vlastníku předmětného pozemku zastavit s okamžitou platností všechny stavební práce, učinil tak v souladu se zákonem. Z výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, komu je zastavení prací nařízeno – žalobkyni, a to jako jedinému vlastníku pozemku. Podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona se za stavebníka mj. považuje osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí. Žalobkyně však v žalobě pouze obecně tvrdila, že stavbu *neprovádí*, protože je na mateřské dovolené. Uvedené se však nevylučuje; žalobkyně přitom žádný jiný argument neuvedla, natož, aby jej snad podpořila nějakými důkazy. Lze tedy za daných okolností uzavřít, že pokud na pozemku, jehož jediným vlastníkem je žalobkyně, dochází ke stavebním pracím, je žalobkyně stavebníkem, i kdyby práce *fyzicky* neprováděla, neboť práce musí být prováděny s jejím souhlasem (žalobkyně ani netvrdila opak).
19. Pokud je dále ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že se nařizuje zastavit *stavební* práce, jsou tím bezpochyby myšleny *práce na stavbě* ve smyslu citovaného ustanovení, přičemž místo stavby bylo také jednoznačně identifikováno, a to určením pozemku. Za nesrozumitelné nelze považovat ani určení časového okamžiku, odkdy měla žalobkyně zastavit stavební práce – s okamžitou platností. Jelikož odvolání proti předmětnému rozhodnutí nemá ze zákona odkladný účinek – a proto MÚNJ nepochybil, když neodůvodňoval „vyloučení odkladného účinku“ - lze logicky vycházet z toho, že žalobkyni bylo nařízeno zastavit stavební práce nejpozději od doručení uvedeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

20. Lze uzavřít, že krajský soud z uvedených důvodů neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 2. února 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu